

Sygn. akt II CSK 143/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa [...] Spółki Akcyjnej w K.
przy uczestnictwie Gminy X., Gminy K., Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
i Starosty K. oraz A. B.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania A. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 listopada 2012 r., sygn. akt I [...]Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika A. B. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 225 (dwieście dwadzieścia pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania A. B. złożył do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2012 r.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c.), argumentując, że Sąd stwierdzając zasiedzenie naruszył zasadę, iż określenie nieruchomości objętej postanowieniem w sprawie o zasiedzenie powinno zawierać wszystkie dane wymagane w postępowaniu wieczystoksięgowym. Skarżący podkreślił, że aby nieruchomość zaliczyć do kategorii użytków gruntowych jakim są drogi nie jest wymagane, aby była ona zaliczona do kategorii dróg gminnych, powiatowych, wojewódzkich czy krajowych. Skarżący podkreślił, że zgodnie z załącznikiem 6 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków. (Dz. U. z dnia 2 maja 2001 r.) do użytku gruntowego o nazwie „drogi” zalicza się grunty w granicach pasów drogowych dróg publicznych i dróg wewnętrznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 71, poz. 838 i Nr 86, poz. 958). W szczególności do dróg zalicza się grunty zajęte m.in. (oprócz dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych, gminnych) również drogi dojazdowe do gruntów rolnych i leśnych oraz do obiektów użyteczności publicznej. Skarżący zwrócił też uwagę na treść § 31 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów (Dz. U. z dnia 21 września 2001 r.), wedle którego w dziale I-O księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości gruntowej w łamie 5 "Sposób korzystania" - wpisuje się oznaczenie rodzaju użytku gruntowego dla działek ewidencyjnych wchodzących w skład nieruchomości. W ocenie skarżącego skoro kategoria użytku gruntowego podlega wpisowi do księgi wieczystej, również orzeczenie powinno zawierać stosowną treść.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik Skarb Państwa wnioskował o odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi

a w każdym przypadku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia. Według art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie przyjmuje się, że w przypadku, gdy wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty jest na przesłance oczywistej zasadności skargi, skarżący musi wykazać za pomocą argumentacji prawnej, że uchybienie sądu odwoławczego, którego sąd ten dopuścił się przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia jest rażące i oczywiste, a nadto widoczne już na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika, bez szczegółowego wgłębiania się w argumentację juretyczną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Na tym tle argumenty powołane przez skarżącego na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w żadnej mierze nie przemawiają za przyjęciem kwalifikowanej zasadności skargi kasacyjnej. W szczególności należy zauważyć, że skarżący powołując się na załącznik nr 6 do rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z dnia 2 maja 2001 r.) i wskazując, iż do użytku gruntowego o nazwie „drogi” zalicza się grunty w granicach pasów drogowych dróg publicznych i dróg wewnętrznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, nie wyjaśnił w żaden sposób związku tych regulacji z oceną wniosku o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości. Trzeba też podnieść, że nie jest zadaniem Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentacji prawnej i podstaw prawnych za wnoszącą skargę kasacyjną. Nie przemawia również za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej powołanie się na treść § 31

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów, bowiem zaskarżone zostało postanowienie dotyczące zasiedzenia nieruchomości, a nie wpisu do księgi wieczystej.

Z tych względów brak jest podstaw do wnioskowania, że spełniona została przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. *a contrario* Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 2 sentencji postanowienia Sąd Najwyższy oparł o treść art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. i art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417) oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. Nr 490).

aw

jw